

Forsigtighedsprincippet er hverken defineret nærmere i direktivet, traktaten eller i dansk ret i øvrigt, men er nævnt i Traktaten om Det Europæiske Fællesskab artikel 174, stk. 2, som en del af grundlaget for EU's miljøpolitik.

Anvendelsen af forsigtighedsprincippet er relevant i de tilfælde, hvor der foreligger videnskabelig usikkerhed omkring de mulige følger af anvendelsen af et produkt på eksempelvis menneskers sundhed. Der kan således være usikkerhed omkring, hvorvidt en given skade på menneskers sundhed vil indtræde og/eller sandsynligheden herfor. Hvis det alligevel besluttes at foretage et indgreb mod produktet i denne situation, kan forsigtighedsprincippet siges at være bragt i anvendelse. Forsigtighedsprincippet må således ikke forveksles med den risikovurdering, der foretages, hvor der er fuld videnskabelig klarhed omkring et produkts evne til at forvolde skade og sandsynligheden for, at denne indtræffer. Her kan myndigheden vurdere, at risikoen ved et produkt er så uacceptabel, at der skal foretages et indgreb, også selvom produktet ikke forvolder skade ved enhver anvendelse. Indgrebet er i dette tilfælde ikke udtryk for anvendelse af forsigtighedsprincippet, fordi der er fuld videnskabelig klarhed omkring årsagssammenhænge.

Kommissionen har udsendt en meddelelse om forståelsen af forsigtighedsprincippet, KOM(2000) 1. Det fremgår bl.a. heraf, at når det er besluttet at foretage et indgreb på baggrund af forsigtighedsprincippet, skal der tages hensyn til følgende betingelser: 1) beslutningen skal være proportional med det valgte beskyttelsesniveau, 2) beslutningen skal være ikke-diskriminerende, 3) stemme overens med lignende allerede truffene foranstaltninger, 4) være baseret på en undersøgelse af potentielle fordele og omkostninger ved at gribe ind, eller ikke at gribe ind, og endelig 5) skal beslutningen revideres i lyset af nye videnskabelige data.

3.3. Organisering af tilsynet

Efter direktivet er medlemsstaterne forpligtet til at fastlægge en strategi for at sikre et effektivt markedstilsyn og et højt beskyttelsesniveau for forbrugernes sundhed og sikkerhed. Strategien skal sikre et samarbejde mellem medlemsstaternes kontrolmyndigheder. Som mulige eksempler på indholdet af markedstilsynstrategien nævner direktivet endvidere udformning af sektorbestemte tilsynsprogrammer for kategorier af produkter og risici, opfølgning og ajourføring

af videnskabelig viden om produktsikkerhed samt periodisk gennemgang af, hvorledes kontrolaktiviteterne fungerer.

Denne bestemmelse giver ikke anledning til at ændre produktsikkerhedsloven, da bestemmelsen kun pålægger myndighederne forpligtelser. Det er imidlertid væsentligt at påpege, at direktivets krav om markedstilsyn gælder for alle kontrolmyndigheder, medmindre der på deres område gælder tilsvarende regler om krav til markedstilsynet.

3.4. Europæisk netværk

Produktsikkerhedsdirektivet indfører et europæisk netværk med deltagelse af Kommissionen og medlemsstaternes kontrolmyndigheder, i form af et administrativt samarbejde ud over det, der allerede følger af notifikationssystemet. Det administrative samarbejde kan bestå i udveksling af oplysninger om afprøvningsmetoder, den videnskabelige udvikling, fælles kontrolprojekter, udveksling af know-how og forbedring af samarbejde med henblik på eksempelvis tilbagevækning og tilbagekaldelse af farlige produkter.

Kommissionen har allerede taget initiativ til etablering af dette netværk og nedsat en arbejdsgruppe, der skal forberede og fastlægge den ydre ramme for netværkets funktion. Da der er tale om myndighedssamarbejde, er det ikke nødvendigt at fastsætte bestemmelser om deltagelsen i netværket.

3.5. Offentlighed og tavshedspligt

Direktivets bestemmelser om offentlighed og tavshedspligt giver ikke anledning til lovændringer, da lovgivningen allerede sikrer forbrugerne adgang til oplysninger om farlige produkter, ligesom lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt beskytter erhvervslivets interesser i at hemmeligholde forretningshemmeligheder.

3.6. Klageadgang

Ifølge produktsikkerhedsdirektivet skal der findes en adgang for forbrugerne og de øvrige berørte parter til at indgive klager til kontrolmyndigheden. Der skal endvidere følges op på disse klager på passende måde. Medlemsstaterne skal aktivt underrette forbrugerne og andre berørte parter om de procedurer, der fastsættes med henblik herpå.

Da gældende ret allerede sikrer forbrugerne disse rettigheder, er der ikke behov for særskilte gennemførelsesforanstaltninger.